

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Cdo/132/2024
Identifikačné číslo spisu: 2116215146
Dátum vydania rozhodnutia: 26.02.2026
Meno a priezvisko: JUDr. Mario Dubaň
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2026:2116215146.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Bytového družstva so sídlom v Trnave, Trnava, Beethovenova 26, IČO: 00175480, zastúpeného spoločnosťou UNITED LAWYERS, advokátska kancelária, s.r.o., Bratislava, Mliekárenská 2, proti žalovanej obchodnej spoločnosti Prima banka Slovensko, a.s., Žilina, Hodžova 11, IČO: 31575951, zastúpenej advokátskou kanceláriou SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., Bratislava, Štefánikova 8, o vydanie bezdôvodného obohatenia, vedenom na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 33C/60/2016, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 15. mája 2024 sp. zn. 24Co/27/2024, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Trnave z 15. mája 2024 sp. zn. 24Co/27/2024 zrušuje a vec mu v r a c i a na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trnava (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) rozsudkom z 15. mája 2023, sp. zn. 33C/60/2016 žalobu zamietol a žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v plnej výške.

1.1. Súd prvej inštancie uznesením z 02. februára 2023 č. k. 33C/60/2016-511 spojil na spoločné konanie vecí vedené na Okresnom súde Trnava pôvodne pod spisovými značkami 33C/60/2016, 33C/62/2016, 33C/63/2016 a 32C/50/2017. V týchto konaniach sa vlastníci bytov a nebytových priestorov v bytových domoch (v ďalšom konaní zastúpení žalobcom ako správcom ich bytových domov), súpisné č. XXXX na ulici O. (v konaní pod sp. zn. 33C/60/2016); súpisné č. XXXX na ulici G. J. XX-XX v O. (v konaní pod sp. zn. 33C/62/2016); súpisné č. XXXX na ulici U. X v O. (v konaní pod sp. zn. 33C/63/2016); súpisné č. XXXX na ulici V. S. XX v O. (v konaní pod sp. zn. 32C/50/2017) domáhali vydania bezdôvodného obohatenia získaného žalovanou z dôvodu neprípustného navýšenia úrokovej sadzby podľa článku 5.5 zmlúv o termínovanom úvere. V konaní vedenom pod sp. zn. 33C/60/2016 sa domáhali zaplata 2 890,70 eura s úrokom z omeškania 5% ročne zo sumy 2 882,85 eura od 24. júna 2016 do zaplata a 5% ročne zo sumy 7,85 eura od 29. júna 2018 do zaplata. V

konaní vedenom pôvodne pod sp. zn. 33C/62/2016 sa žalobcovia domáhali zaplata sumy 8 465,66 eura s úrokom z omeškania 5% ročne zo sumy 7 942,65 eura od 24. júna 2016 do zaplata a zo sumy 523,01 eura od 29. júna 2028 do zaplata. V konaní vedenom pôvodne pod sp. zn. 33C/63/2016 sa žalobcovia domáhali zaplata sumy 25 164,55 eura s úrokom z omeškania 5% ročne zo sumy 15 914,27 eura od 27. júna 2016 do zaplata a 5% ročne zo sumy 9 250,28 eura od 02. marca 2022 do zaplata. V spore vedenom pôvodne pod sp. zn. 32C/50/2017 sa žalobcovia domáhali zaplata sumy 26 415,81 eura s úrokom z omeškania 5% ročne zo sumy 16 698,71 eura od 27. júna 2016 do zaplata a 5% ročne zo sumy 9 717,10 eura od 21. januára 2023 do zaplata.

1.2. Spor právne posúdil súd prvej inštancie podľa ustanovení § 52 ods. 1 až 3, resp. 4 Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“) v znení účinnom v čase uzavretia jednotlivých zmlúv, § 53 ods. 12 § 53 ods. 1, § 54 ods. 1 a 2, § 35 ods. 2, § 488 OZ v znení neskorších predpisov, § 6 ods. 3 zák. č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom do 30. júna 2007 (ďalej aj „zákon č. 634/1992 Zb.“), § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom od 1.7.2007 do 31.10.2008 (ďalej aj „zákon č. 250/2007 Z. z.“), § 1 ods. 2 písm. h) zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom do 10.6.2010 (ďalej aj „zákon č. zákona č. 258/2001 Z. z.“), § 6 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon č. 182/1993 Z. z.“), § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej aj „ObchZ“), § 290 zákona č. 160/2016 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“), s poukazom na čl. 4 bod 1 a čl. 6 Smernice Rady 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách a vecne tým, že medzi stranami nebolo sporným, že žalovaná ako banka (pod obchodným menom Dexia banka Slovensko a. s.) a žalobca - správca ako zákonný zástupca vlastníkov bytov a nebytových priestorov v bytovom dome na ulici T. O. 4, na ulici G. J. XX-XX, na U. ulici X a na ulici V. S. XX v O. uzavreli zmluvy o termínovanom úvere (vlastníci bytov na ulici T. O. 4 zmluvu č. 06/035/06 dňa 02. októbra 2006, vlastníci bytov na ulici G. J. XX-XX zmluvu č. 06/043/07 dňa 27. júna 2007, vlastníci bytov na U. ulici X zmluvu č. XX/XXX/XX dňa XX. októbra 2008 s vlastníci bytov na ulici V. S. XX zmluvu č. XX/XXX/XX dňa 20. októbra 2008), ktorých predmetom bolo poskytnutie úveru za účelom obnovy bytového domu a odstránenia systémových porúch bytového domu a že žalovaná zvýšila na základe bodu 5.5. zmlúv od 01. júla 2011 úrokové rozpätie z 0,9 % p.a., resp. 1,0 % na 2,50 % p.a. Žalobca žiadal vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré malo predstavovať rozdiel medzi sumou, ktorú vlastníci bytov žalovanej zaplatili po zvýšení úrokovej sadzby, a sumou, ktorú by zaplatili na úrokoch bez zvýšenia úrokovej sadzby s tým, že bolo získané plnením na základe neplatného ustanovenia bodu 5.5. zmluvy, ktoré je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

1.3. Súd prvej inštancie konštatoval k bodu 5.5. zmlúv, že jeho znenie je určité a zrozumiteľné, a teda v tomto smere za platne dojednané (§ 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka a contrario). Zo znenia bodu 5.5. jednotlivých zmlúv, za použitia interpretačných pravidiel v § 35 ods. 2 OZ, vyplýva, že žalovaná je oprávnená jednostranne zmeniť úrokovú sadzbu (resp. úrokové rozpätie), ak dôjde k zmene miery rizika klienta, ktorá zmena miery rizika klienta môže súvisieť predovšetkým so zmenou ratingu klienta alebo so zmenou rizikovej váhy klienta, pričom sa porovnávajú skutočnosti v čase posledného posúdenia miery rizika klienta s aktuálnymi skutočnosťami. Pojmy „miera rizika klienta“ a „rating klienta“ sú pritom ekonomickými pojmami, ktorých význam musel byť žalobcovi ako správcovi a zároveň podnikateľovi zrejmý. Pojem „miera rizika klienta“ pritom znamená pravdepodobnosť zlyhania klienta pri splácaní úveru a „rating klienta“ predstavuje interné hodnotenie banky a hovorí o schopnosti splácať dlhy, pričom konkrétne hodnotiace postupy sú súčasťou know-how banky alebo ratingovej agentúry a preto ich podrobnosti nebývajú zverejňované. Zároveň je potrebné brať do úvahy aj skutočnosť, že kontraktácia prebiehala medzi dvoma právnickými osobami - podnikateľmi, pričom správca ako profesionál v danej oblasti má mať dostatok vedomostí na porozumenie obsahu zmluvných dojednaní. Uvedené znenie ustanovenia zmlúv je tak s poukazom na jeho formuláciu zrozumiteľné a určité. Z uvedeného ustanovenia 5.5. je zrejmé, že správca si bol vedomý toho, že banka môže jednostranne zmeniť úrokové rozpätie v prípadoch uvedených v ustanovení. Tejto vedomosti zodpovedalo jazykové vyjadrenie ustanovenia, predchádzajúce rokovania banky a správcu o uzavretí zmluvy vrátane pripomienkovania, ako aj následné správanie sa, keď správca nakoniec aplikáciu uvedeného ustanovenia zo strany banky

akceptoval.

1.4. Súd prvej inštancie poukázal aj na to, že v prípade zmlúv o úvere nešlo o formulárovú zmluvu, do ktorej dlžník nemá možnosť zasiahnuť, ale správca zároveň ako odborne spôsobilá osoba mal možnosť ovplyvniť obsah zmluvy. Skutočnosť, že sa znenie ustanovení neskorších dojednaných zmlúv väčšinou zhodovalo so znením ustanovení skorších zmlúv (vrátane bodu 5.5.), nie je daná jednostranným pôsobením banky, ale zhodnou vôľou banky a správcu pri procese kontraktácie, a preto nejde o formulárové zmluvy, i keby sa niektoré ich ustanovenia zhodovali. Rozhodujúce je, že kontrakčný proces prebehol medzi žalovanou ako bankou a správcom, ktorý bol odborne spôsobilou osobou, a ktorý mal možnosť do znenia zmluvy zasiahnuť a ak pri neskorších zmluvách nezasiahol, iba z vlastného rozhodnutia, nie preto, že by bola zmluva formulárová. Žalovaná ako dodávateľ teda preukázala individuálne dojednanie namietanej zmluvnej podmienky a možnosť spotrebiteľov prostredníctvom ich zástupcu ovplyvniť jej obsah. V zmluvách uzatvorených v rokoch 2008 bolo znenie bodu 5.5 nezmenené, avšak od 01. januára 2008 došlo k zmene právnej úpravy, podľa ktorej je spotrebiteľskou zmluvou každá zmluva medzi dodávateľom a spotrebiteľom, pričom táto nesmie obsahovať neprijateľné zmluvné podmienky, ibaže sa týkajú predmetu plnenia, ceny plnenia alebo ak boli individuálne dojednané. Sporné ustanovenie článku 5.5 v zmluvách sa týkalo odôvodnenej zmeny ceny plnenia (úroku) a bolo aj individuálne dojednané; nešlo ani o žiadny prípad z demonštratívneho výpočtu vymenovaných neprijateľných zmluvných podmienok v odseku 4 ustanovenia § 53 OZ (teda ani o žalobcom tvrdenú zmluvnú podmienku podľa písmena i), resp. j) tohto ustanovenia), ktoré by mali byť podľa žalobcu vždy neplatné. V tejto súvislosti poukázal súd prvej inštancie na požiadavku eurokonformného výkladu vnútroštátneho práva v súlade so Smernicou Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách.

1.5. Súd prvej inštancie na základe uvedeného uzavrel, že nebolo možné považovať bod 5.5. zmlúv za neprijateľnú zmluvnú podmienku a dospieť k záveru, že by sa žalovaná na úkor vlastníkov bytov bezdôvodne obohatila, pretože jej bolo plnené na základe platného zmluvného ustanovenia. Súd prvej inštancie preto žalobu zamietol.

2. Krajský súd v Trnave (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 15. mája 2024 sp. zn. 24Co/27/2024 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP a žalovanej priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

2.1. Súd prvej inštancie podľa odvolacieho súdu vykonal navrhnuté dokazovanie potrebné pre rozhodnutie, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach správne vyhodnotil, pričom dospel k správnym skutkovým zisteniam. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil aj s jeho právnymi závermi, konštatoval ich správnosť a odkázal na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku.

2.2. K námietke nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 53 ods. 2 OZ súdom prvej inštancie, ktorý nahradil zákonnú požiadavku individuálneho dojednania zmlúv so spotrebiteľmi možnosťou tretej osoby oboznámiť sa so zmluvnými podmienkami - správcom, odvolací súd doplnil, že správca pri správe bytového domu koná samostatne na účet vlastníkov bytov a nebytových priestorov, a preto ak kontrakčný proces v danom prípade bol vedený a individuálne dojednaný správcom ako zákonným zástupcom spotrebiteľov, je tým naplnená požiadavka individuálneho dojednania zmluvy so spotrebiteľmi. Oboznámenie vlastníkov správcom o obsahu návrhu zmluvy o úvere je potom vnútornou otázkou ich vzájomného vzťahu, dojednaná a zvyklostí, bez vplyvu na kompetenciu správcu navonok konať na účet vlastníkov samostatne. Správca v tomto procese nie je tretou osobou, ale zákonným zástupcom spotrebiteľov. K tejto otázke poukázal na rozhodnutie najvyššieho súdu v obdobnej veci tých istých strán v uznesení z 26. júla 2023 sp. zn. 9Co/135/2022, ktorý uviedol, že na posúdenie individuálneho dojednania zmluvnej podmienky nemá vplyv to, či sa jednotliví vlastníci mali v priebehu kontrakčného procesu možnosť oboznámiť so znením jednotlivých zmluvných dojednaní, resp. ovplyvniť kontrakčný proces, pretože konanie správcu, ktorý vlastníkov bytov a nebytových priestorov v bytovom dome zastupuje, je konaním na ich účet.

2.3. Ani namietanie záveru súdu prvej inštancie, že znenie bodu 5.5. zmluvy je určité a zrozumiteľné, a teda v tomto smere platne dojednané (§ 37 ods. 1 OZ a contrario) nemohlo podľa odvolacieho súdu nebolo dôvodné. Odvolací súd dospel k rovnakému právnomu záveru, že predmetné zmluvy v uvedenom bode 5.5 nie sú neplatné pre neurčitosť a nezrozumiteľnosť. Určitosť a zrozumiteľnosť textu zmlúv v čase kontraktácie bola potvrdená výpoveďami svedkov Ing. W. a najmä Ing. C.. Mal za to, že nie je dobre možné v zmluve presne špecifikovať pojem miera rizika klienta, to je vyhodnocované priebežne podľa interných pravidiel banky vypracovaných v zmysle príslušných právnych predpisov. Zmluvné ustanovenie o zvýšení úrokového rozpätia nemôže vopred obsahovať presné pravidlá pre zmenu ratingu, keďže tieto priebežne vyhodnocuje banka na základe podmienok na bankovom trhu a jeho podrobný výpočet nie je možné dopredu definovať, najmä ak ide o dlhodobejšiu zmluvu. Je preto nevyhnutná čiastočná všeobecnosť ustanovenia.

2.4. Odvolací súd nevidel dôvod neplatnosti sporného zmluvného dojednania ani pre rozpor s dobrými mravmi (§ 39 OZ). Ako bolo konštatované i súdom prvej inštancie, zmluva bola uzatváraná správcom, u ktorého sa predpokladajú určité vedomosti, odvolací súd má za to, že zmluva bola dojednaná individuálne a ani výška zmeny úrokového rozpätia s ohľadom na okolnosti, za ktorých k nej banka pristúpila nebola v takej výške, ktorá by bola neprimeraná.

2.5. Stotožnil sa aj so závermi prvoinštančného súdu o individuálne dojednaných zmluvách ako aj o oznámení zvýšenia úrokového rozpätia žalobcovi. Argumentácia žalobcu stála na tom, že dojednanie bodu 5.5 zmlúv o úvere považuje za neprijateľnú zmluvnú podmienku, neskôr že ide o neplatne dojednané ustanovenie pre jeho neurčitosť a nezrozumiteľnosť. Žalovaná vo svojich vyjadreniach uviedla, z akého dôvodu nie je možné považovať predmetné dojednanie bodu 5.5 za neprijateľnú zmluvnú podmienku, vyjadrila sa aj k jeho určitosti a zrozumiteľnosti a zdôvodnila tiež za akých okolností mohla pristúpiť k zmene úrokového rozpätia. Vo veci boli ako dôkaz zo strany žalovanej navrhnuté výsluchy svedkov Ing. L. W. a Ing. K. C., keď žalovaná zároveň doložila i zápisnice z pojednávania z konania vedeného Okresným súdom Trnava sp. zn. 11C/51/2017 zo dňa 04. februára 2020 a sp. zn. 11C/33/2017 zo dňa 09. júla 2020, kde zo strany svedka Ing. W. boli vysvetlené okolnosti, za ktorých sa zmluvy uzatvárali, a vyjadrila sa aj k pojmom a okolnostiam za ktorých mohla žalovaná pristúpiť k zmene úrokového rozpätia a tým aj k zmene úrokovej sadzby, ktoré žalobca pred súdom prvej inštancie nevyvrátil.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Navrhol, aby dovolací súd zrušil napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, a aby žalobcovi priznal náhradu trov konania.

3.1. Dovolateľ namietal, že napádaný rozsudok je nepreskúmateľný, vykazuje znaky svojvoľnosti a arbitrárnosti, nie je v súlade s platnou právnou úpravou, popiera zmysel interpretovaných a aplikovaných právnych noriem a neobsahuje dostatočne náležité a zrozumiteľné vysvetlenie prípadu, je vnútorne protirečivý a založený na extrémne nespravodlivom výklade zákona. Zdôraznil, že zmluvná podmienka uvedená v bode 5.5 sa netýka predmetu plnenia alebo ceny plnenia, ale jednostrannej možnosti zmeny predmetu plnenia alebo ceny plnenia dodávateľom (§ 53 ods. 3 písm. j) OZ), ako aj zmeny zmluvy bez neexistujúceho dôvodu (53 ods. 3 písm. i) OZ). Predmetom konania nie je prieskum článku 2.2.4.3 zmluvy, ale zmluvná klauzula bod 5.5., ktorej právne posúdenie opomenuli súdy oboch inštancií vykonať a zaoberali sa okolnosťami odlišnými od jeho znenia, teda súdy nesprávne procesne postupovali, ak sa nezaoberali obsahom, právnym významom a výkladom textu neprijateľnej zmluvnej podmienky. Súdy tak postupovali v rozpore s platnou legislatívou [§ 37 ods. 1 OZ v spojení s § 54 ods. 1 písm. b) OZ, článok 5 Smernice Rady č. 93/13/EHS] a judikatúrou Súdneho dvora Európskej únie (C-92/11, C-26/13). V prvoinštančnom rozhodnutí boli uvedené súdne rozhodnutia, ktoré sa vyporiadali s obdobným ustanovením zmluvy ako je v tomto prípade bod 5.5. a určili ho za neprijateľnú zmluvnú podmienku, sám odvolací súd v bode 66. odôvodnenia konštatuje, že na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/71/2022 nadviazali odvolaciemu súdu známe rozhodnutia NS SR sp. zn.

7Cdo/74/2023, 4Cdo/78/2023, 7Cdo/98/2022, 7Cdo/86/2023, ktoré vychádzali z predjudikatúry založenej rozsudkom 5Cdo/71/2022, ktorá vyhodnotila právnu otázku týkajúcu sa neprijateľnej zmluvnej podmienky, ktorá už bola v rozhodovacej praxi dovolacím súdom vyriešená. Preto bolo povinnosťou žalovanej zdržať sa používania tejto podmienky alebo podmienky s rovnakým obsahom. Odvolací súd nedefinoval konkrétne zmeny v bode 5.5, ktoré žalovaná aplikovala. Zákonný zákaz aplikácie a povinnosť zdržať sa používania takejto podmienky alebo podmienky s rovnakým významom v zmluvách so všetkými spotrebiteľmi žalovaná bola súdmi úplne odignorovaná.

3.2. Dovolateľ ďalej namietal, že súdy nelogicky, nepresvedčivo, ale najmä nedostatočne odôvodnili, ako dospeli na základe vykonaného dokazovania k záveru, že žalovaná preukázala individuálne dojednanie zmlúv, pretože svedok Ing. C. sa ani raz nevyjadril konkrétne k predmetnej zmluve. Súd venoval veľa času kontraktáčnemu procesu medzi správcom a bankou a dokazovanie individuálneho dojednávania viedol nesprávne, zaujato, v prospech žalovanej a v rozpore s ustanovením § 53 ods. 3 OZ. Vôbec sa nezaoberal tým, či spotrebiteľia mali možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy s jej obsahom, a či mali možnosť ho ovplyvniť. Aj napriek tomu, že žalovaná nenavrhol preukazovanie individuálneho dojednávania so spotrebiteľmi v zmysle ustanovenia § 53 ods. 3 OZ, súd zamietol žalobu z dôvodu „preukázania“ individuálneho dojednávania. Súd nepripustne a bez opory v Občianskom zákonníku preklenul nedostatok individuálneho dojednávania spotrebiteľmi cez priebeh „kontraktáčneho procesu“ medzi zamestnancom banky a zástupcom správcu bytového domu (prokuristom). Z ustanovení Občianskeho zákonníka je pritom evidentné, že individuálne dojednanie musí prebiehať medzi dodávateľom a spotrebiteľom, a zároveň dodávateľ musí produkovať dôkazy o tom, že skutočne došlo k individuálnemu dojednaniu konkrétnej zmluvy, ktorá je predmetom súdneho konania. Súd z vykonaného dokazovania dospel k záveru o „individuálnom dojednaní“ a „oprávnenosti zvýšenia úrokového rozpätia“ podľa bodu 5.5. zmluvy v príkrom rozpore so skutočnosťami, ktoré vyplynuli z vykonaného dokazovania. Súd prvej inštancie v rozpore s ustanovením § 53a ods. 1 OZ úplne odignoroval zákonnú povinnosť zdržať sa používania neprijateľnej zmluvnej podmienky alebo podmienky s rovnakým významom žalovanou v zmluvách so všetkými spotrebiteľmi. Súdy sa osobitne nezaoberali ani aplikáciou ustanovenia § 39 OZ, hoci tak mali urobiť. Odvolací súd sa zaoberal iba rozporom dojednávania s dobrými mravmi, k čomu v bode 75. a 76. odôvodnenia rozsudku uviedol: „Pri posúdení textu citovaného ustanovenia 5.5 zmluvy cez prizmu vyššie uvedených teoretických východísk odvolací súd žiadnu nemorálnosť čl. 5.5 zmluvy, teda jeho rozpor s dobrými mravmi nezistil, keď nezistil čím by predmetné dojednanie mohlo narúšať základné morálne spoločenské zásady. Ani možnosť jednostranného zvýšenia úrokovej sadzby bankou zakotvená v predmetnom ustanovení, sama osebe nezakladá rozpor s dobrými mravmi. Sám zákon totiž jednostrannú zmenu zmluvných podmienok za splnenia zákonom stanovených podmienok, pripúšťa (§ 53 ods. 4 písm. i/ v spojení s akt. ods. 15 OZ).“ Rozpor so zákonom alebo jeho obchádzanie, teda dovoľenosť predmetu právneho úkonu, nesprávnym procesným postupom súdy odignorovali. Tiež argumentoval, že oznámenie o zvýšení úrokového rozpätia neobsahovalo žiaden dôvod, teda spotrebiteľia nemohli zistiť, či existoval aprobovaný dôvod zmeny úrokového rozpätia v zmysle zmenovej klauzuly v bode 5.5. zmluvy.

3.3. Dovolateľ v súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP uviedol, že nepovažuje za správny záver odvolacieho súdu, že úrok z úveru predstavuje cenu plnenia, v dôsledku čoho neprichádzalo do úvahy posudzovanie bodu 5.5. zmluvy ako prípadne neprijateľnej zmluvnej podmienky. Súdy podľa neho nesprávne vyhodnotili, že zmluvné podmienky (vrátane bodu 5.5. zmluvy) boli individuálne dojednané. Nestotožnil sa ani so závermi súdov, že dôvody jednostrannej zmeny úrokovej sadzby v zmluvnom bode 5.5. boli dohodnuté zrozumiteľne, určito a individuálne, a preto nebolo možné toto dojednanie v bode 5.5. posúdiť ako neprijateľné s ohľadom na ustanovenia § 53 ods. 4 písm. i) alebo j) OZ. Pokiaľ súdy dospeli k záverom, že ustanovenie bodu 5.5. zmluvy umožňuje zmenu úrokovej sadzby nielen v neprospech spotrebiteľa (sadzbu zvýšiť), ale aj v prospech spotrebiteľa (sadzbu znížiť), a teda nemôže spôsobiť značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán iba v neprospech spotrebiteľa, aj tie sú podľa neho nesprávne. Dovolateľ v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP dovolací dôvod vymedzil nasledovnými otázkami:

Je možné posudzovať neprijateľnú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve ako individuálne

dojednanú podľa neskoršej právnej úpravy?

Môže dodávateľ, ktorého zaťažuje dôkazné bremeno preukázania individuálneho dojednania zmluvnej podmienky v súlade s § 53 ods. 3 OZ v spotrebiteľských zmluvách uniesť dôkazné bremeno individuálneho dojednania podľa § 53 ods. 2 OZ prostredníctvom svedeckých výpovedí v iných súdnych konaniach, popisujúcich všeobecne kontraktálne konanie v iných zmluvných vzťahoch s inými spotrebiteľmi, ktoré o viac ako 3 roky predchádzalo uzavretiu v súdnom konaní preskúmvanej spotrebiteľskej zmluvy?

Sú podmienky uvedené v § 53 ods. 4 písm. a) až w) OZ považované za neprijateľné a teda neplatné podľa § 53 ods. 5 OZ, ak nespĺňajú výnimky v zmysle § 53 ods. 14,15 a 16 OZ, alebo sa na neprijateľné zmluvné podmienky uvedené v § 53 ods. 4 OZ vzťahujú nielen výnimky v zmysle § 53 ods. 14,15 a 16 OZ, ale aj výnimky v zmysle § 53 ods. 1 a 2 OZ ?

Je možné značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa v zmysle citovaného ustanovenia § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka hodnotiť podľa súdom hypoteticky nastolenej otázky, že by dodávateľ mohol na základe takto formulovaného ustanovenia aj znížiť úrokovú sadzbu, pričom však nikdy k zníženiu nedošlo?

Možno vylúčiť súdny prieskum zmeny pôvodne zmluvne dohodnutého predmetu plnenia alebo ceny plnenia aplikáciou ustanovenia § 53 ods. 2 OZ, ak sa jedná o zmenovú klauzulu podliehajúcu právnej úprave podľa § 53 ods. 3 písm. i) prípadne j) OZ a nie pôvodne dojednanú cenu plnenia resp. predmet plnenia?

4. Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu navrhla, aby dovolací súd dovolanie odmietol a priznal jej nárok na náhradu trov dovolacieho konania. Rozhodnutie odvolacieho súdu považovala za dostatočne odôvodnené a vecne správne, odvolací súd sa podľa nej nedopustil odmietnutia spravodlivosti. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP uviedla, že odvolací súd žalobcom vymedzené otázky vôbec neriešil (čo potvrdiť aj samotný žalobca) a dovolací dôvod nebol špecifikovaný v súlade s § 432 ods. 2 CSP.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie je dôvodné.

6. Podľa ustanovenia § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. V danej veci dovolateľ prípustnosť podaného dovolania vyvodzoval v prvom rade z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu konania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP, sú zásah súdu do práva na spravodlivý proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

9. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou

práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

10. Dovolateľ namietanú vadu zmätočnosti v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP odôvodnil tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné, vykazujúce prvky svojvôle a arbitrárnosti. Namietal nepreukázanie individuálneho dojednania zmluvných podmienok najmä s poukazom na zmenovú klauzulu 5.5., jej neurčitost', svojvôľu banky pri zvyšovaní úrokovej sadzby bez vysvetlenia, nedostatočné vysvetlenie kontrakčného procesu a nevykonanie niektorých dôkazov. Ďalej argumentoval nesprávnym právnym posúdením veci a porušením práva na spravodlivý proces vyvodzoval zo skutočnosti, že súdy odignorovali aplikáciu ustanovení § 53a OZ a § 298 ods. 1 CSP na vec.

11. K vzneseným námietkam dovolací súd vo všeobecnosti poukazuje na to, že podľa konštantnej judikatúry dovolacieho súdu nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP paušálne tvrdenie o nedostatočne zistenom skutkovom stave, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (9Cdo/224/2021 a 9Cdo/213/2021). Bez ďalších relevantných skutočností nemožno považovať za tzv. zmätočnosťnú vadu v procesnom postupe odvolacieho súdu jeho hodnotenie vykonaného dokazovania, a to preto, že hodnotenie dôkazov prislúcha zásadne len tomu súdu, ktorý ich vykonal, v tomto prípade súdu prvej inštancie, a pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, ale táto skutočnosť sama osebe prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP nezakladá.

12. Dovolací súd v prejednávanej veci nezistil, že by odvolací súd alebo súd prvej inštancie opomenul vykonať dokazovanie žalobcami predloženými listinami. Z obsahu spisu, ako aj z obsahu rozhodnutia súdu prvej inštancie, bodu 22. a 33. odôvodnenia rozsudku vyplýva, aké dôkazy žalobcovia v spore predložili a ako boli tieto listinné dôkazy súdom prvej inštancie vykonané a vyhodnotené. Záver súdov bol výsledkom komplexného hodnotenia skutkových okolností prejednávanej veci, ktoré v konaní vyšli najavo a ktoré v rámci zásady voľného hodnotenia dôkazov súdy viedli k rozhodnutiu veci. Z obsahu práva na spravodlivý súdny proces procesnej strane nevyplýva právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov.

13. Pokiaľ dovolateľ namietal nesprávny a nezákonný procesný postup dokazovania individuálneho dojednania obsahu bodu 5.5. zmluvy o úvere, dovolací súd uvádza, že dovolacia námietka týkajúca sa (prípadného) nesprávneho hodnotenia vykonaných dôkazov odvolacím súdom, ktoré bez ďalších relevantných skutočností nemožno považovať za tzv. zmätočnosťnú vadu v procesnom postupe odvolacieho súdu je nespôsobilou založiť prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP nezakladá, a to preto, že (i) hodnotenie dôkazov prislúcha zásadne len tomu súdu, ktorý ich vykonal, teda v tomto prípade súdu prvej inštancie a (ii) pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne. Z obsahu práva na spravodlivý súdny proces procesnej strane nevyplýva jej právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov.

14. K námietke dovolateľa, že súd zamietol žalobu po tom čo dospel k záveru o preukázaní individuálneho dojednania zmluvy napriek tomu, že žalovaná nepredložila k tomuto žiadne dôkazné prostriedky a ani nenavrhol dokazovanie v zmysle ustanovenia § 53 ods. 3 OZ, dovolací súd poukazuje na odôvodnenie rozhodnutí obidvoch súdov, podľa ktorých tieto posudzovali zmluvnú podmienku aj podľa kritérií stanovených v ustanovení § 53 ods. 12 OZ. Súdy neprijateľnosť zmluvnej podmienky vyhodnocovali aj so zreteľom na okolnosti súvisiace s uzatvorením zmluvy a na základe výsledkov vykonaného dokazovania dospeli k záveru, že posudzovaná zmluva o termínovanom úvere (vrátane bodu

5.5.) bola individuálne dojednaná.

15. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie potvrdeného odvolacím súdom vyplýva, že súdy vychádzali z toho, že dôkazné bremeno preukázať individuálne dojednanie zmluvy zaťažovalo žalovanú (bod 68. a 70. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie). Súdy sa zaoberali aj dôsledkami ustanovenia bodu 5.5 jednotlivých zmlúv pre spotrebiteľa, ku ktorým uviedli, že ustanovenie bodu 5.5. zmluvy umožňuje zmenu úrokovej sadzby aj v prospech spotrebiteľa (keďže banka má možnosť meniť, a teda aj znížiť, nielen zvýšiť, úrokovú sadzbu) v dôsledku čoho vyhodnotili toto dojednanie ako také, ktoré nespôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa.

16. V danom prípade odvolací súd rovnako ako súd prvej inštancie v odôvodneniach rozhodnutí vysvetlili aj záver, že zmluvné dojednanie v bode 5.5. zmlúv o úvere je potrebné považovať za určité a zrozumiteľné. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie explicitne vyplýva, že súd vec právne posúdil okrem iného aj podľa ustanovenia § 37 ods. 1 OZ. K námietke dovolateľa o absencii dôvodu zmeny v jednostrannom zvýšení úrokového rozpätia dovolací súd poukazuje na závery súdu prvej inštancie, s ktorými sa stotožnil aj odvolací súd, že ani prípadné neoznámenie zvýšenia úrokového rozpätia by za okolností prejednávaneho prípadu nebolo dôvodom neúčinnosti alebo neplatnosti jeho zvýšenia.

17. Dovolací súd tak nezistil opodstatnenosť dôvodov, ktoré dovolateľ uvádzal v dovolaní o zmätočnosti napadnutého rozsudku odvolacieho súdu pre nedostatok riadneho odôvodnenia a právneho posúdenia veci odvolacím súdom. Pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia z hľadiska namietanej zmätočnosťnej vady v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP správnosť právnych záverov, ku ktorým odvolací súd dospel, nie je relevantná, lebo prípadné nesprávne právne posúdenie veci túto vadu zmätočnosti nezakladá (R 24/2017).

18. Dovolateľ vyvodzoval porušenie práva na spravodlivý proces aj z toho, že odvolací súd opomenul ustanovenie § 53a OZ a neaplikoval ustanovenie § 298 ods. 1 CSP nevyslovil, že zmluvná podmienka používaná žalovanou v jednotlivých spotrebiteľských zmluvách uvedená pod bodom 5.5. zmluvy o termínovanom úvere je neprijateľná.

19. Podľa ustanovenia § 53a OZ ak súd právoplatne rozhodne o určitej zmluvnej podmienke uvedenej či už priamo v spotrebiteľskej zmluve, alebo v prílohe k zmluve, že je neplatná, nesmie ju dodávateľ viac používať ani vo vzťahu k iným spotrebiteľom a musí ju zo svojich zmlúv vypustiť. Rovnakú povinnosť má dodávateľ aj v prípade, ak súd rozhodol o vydaní bezdôvodného obohatenia, náhrade škody alebo o primeranom finančnom zadošťačení v dôsledku podmienky, ktorá bola neplatná. Takéto rozhodnutie súdu však vždy predpokladá najprv rozhodnúť o neplatnosti zmluvnej podmienky.

20. Obsahovo totožná zmluvná podmienka v bode 5.5. zmluvy o termínovanom úvere č. 06/093/08 zo 16. decembra 2008 v znení: „Banka má právo adekvátnym spôsobom meniť úrokovú sadzbu v prípade, ak dôjde k zmene miery rizika Klienta. Zmena miery rizika Klienta môže súvisieť predovšetkým so zmenou ratingu Klienta stanoveného Bankou, alebo so zmenou rizikovej váhy Klienta podľa pravidiel stanovených Národnou bankou Slovenska. Pre posúdenie zmeny miery rizika Klienta sú rozhodujúce skutočnosti platné v čase ich ostatného posúdenia v porovnaní s aktuálnymi rozhodujúcimi skutočnosťami. Príslušnú zmenu úrokovej sadzby je Banka oprávnená uskutočniť automaticky bez dodatkov k Úverovej zmluve. Banka predmetnú zmenu v primeranej lehote oznámi Klientovi.“, bola už predmetom skúmania v spore vedenom na Okresnom súde Piešťany pod sp. zn. 14C/21/2017 o vydanie bezdôvodného obohatenia a vo výroku rozsudku v tejto veci z 13. augusta 2020 sp. zn. 14C/21/2017, v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Trnave z 24. novembra 2021 sp. zn. 25Co/90/2020, bola vyhlásená za neprijateľnú. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom z 31. mája 2023 sp. zn. 5Cdo/71/2022 dovolanie žalovanej Prima banky Slovensko, a. s., zamietol a Ústavný súd Slovenskej republiky uznesením z 05. decembra 2023 sp. zn. IV. ÚS 617/2023 ústavnú sťažnosť sťažovateľa Prima banka Slovensko, a. s., odmietol.

21. Dovolací súd vo veciach s obdobným predmetom konania (napr. sp. zn. 7Cdo/98/2022, 7Cdo/74/2023, 7Cdo/86/2023, 4Cdo/78/2023, 4Cdo/77/2023, 1Cdo/51/2023, 2Cdo/66/2022, 9Cdo/66/2022, 7Cdo/32/2023, 2Cdo/40/2023, 9Cdo/86/2023, 5Cdo/87/2023, 7Cdo/11/2025) rozhodoval o dovolaniach žalobcu proti rozsudkom odvolacieho súdu, ktorý potvrdil rozhodnutia súdu prvej inštancie o zamietnutí žalôb žalobcu preto, že nepovažoval bod 5.5. zmluvy o úvere za neprijateľnú zmluvnú podmienku, ale za bod platne dojednaný, určitý a zrozumiteľný. Význam tohto bodu bol podľa názoru súdu prvej inštancie zmluvným stranám zrejmy a bolo preukázané, že zmluvy a ich zmeny boli dojednané individuálne, pričom za vlastníkov konal správca, ktorý bol odborne spôsobilou osobou a ktorý mal možnosť znenie zmluvy ovplyvniť. Najvyšší súd na dovolanie žalobcu rozsudky odvolacieho súdu zrušil a veci mu vrátil na ďalšie konania, pričom vo vzťahu k obojom dôvodom prípustnosti dovolania uplatneným sťažovateľom (§ 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. b) CSP) uviedol, že „z rozsudku Najvyššieho súdu, sp. zn. 5Cdo/71/2022 z 31. 05. 2023 vychádzal ako z prejudikatúry, ktorá už vyhodnotila právnu otázku týkajúcu sa neprijateľnej zmluvnej podmienky, ktorá už bola v rozhodovacej praxi dovolacím súdom vyriešená.“ I tieto rozhodnutia najvyššieho súdu boli posudzované ústavným súdom a ústavné sťažnosti podané proti nim boli odmietnuté uzneseniami (sp. zn. I. ÚS 140/2024, . IV. ÚS 663/2023 a I. ÚS 111/2024) pre zjavnú neopodstatnenosť. Ústavný súd v náleze z 19. augusta 2025 č.k. III. ÚS 704/2024-35, ktorým zrušil uznesenie najvyššieho súdu z 27. septembra 2023 č. k. 7Cdo//65/2022, ktorým odmietol dovolanie žalobcu podané v obdobnej veci týkajúcej sa bodu 5.5. zmluvy o úvere, pretože sa nevysporiadal s predchádzajúcimi rozhodnutiami dovolacieho súdu (7Cdo/98/2022, 7Cdo/74/2023, 7Cdo/86/2023) a akcentoval v ňom, že otázkou povahy individuálne vyjednej zmluvnej podmienky sa vo svojich rozhodnutiach už opakovane zaoberal Súdny dvor Európskej únie (ďalej len „SDEÚ“) a tento výklad je pre súdy záväzný v zmysle č. 3 ods. 1 CSP. V konkrétnosti ústavný súd spomenul rozhodnutia SDEÚ vo veci C - 226/12 (bod 19) a rozsudok C-110/14 (bod 27). Ústavný súd pripomenul, že súdy sú povinné reflektovať výklad SDEÚ a vyrovnáť sa s otázkou, aké okolnosti viedli spotrebiteľov, že si vymienili proti vlastným záujmom zmluvnú podmienku o jednostrannej zmene úrokovej sadzby, za akých okolností takúto podmienku navrhli individuálne zakoncipovať do zmluvy alebo ju takto vo svoj neprospech upraviť v zmluve, a teda aj s otázkou, či bola súčasťou textu vopred pripraveného návrhu zmluvy.

22. Podľa právneho názoru senátu dovolacieho súdu rozhodujúceho v prejednávanej veci, pokiaľ obsahovo totožná zmluvná podmienka bola predmetom skúmania súdmi nižšej inštancie a vyhlásená za neprijateľnú (z dôvodu neurčitosti pojmu „miera rizika klienta“) a najvyšší súd sa s takýmto posúdením stotožnil (rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/71/2022), a v ďalších rozhodnutiach najvyššieho súdu s obdobným predmetom konania názor uvádzaný v rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/71/2022 nebol spochybnený (bod 21. tohto rozhodnutia), potom od takéhoto názoru sa dovolací súd nepovažuje za potrebné odkloniť, stotožňuje sa s ním a v celom rozsahu naň odkazuje, lebo je plne aplikovateľné aj na prejednanú vec.

23. V danom prípade sa odvolací súd stotožnil so súdom prvej inštancie, že ak nebolo možné považovať bod 5.5. zmluvy za neprijateľnú zmluvnú podmienku, nebolo možné dospieť k záveru, že by žalovaný prijal bezdôvodné obohatenie na úkor vlastníkov bytov, čo je v rozpore s rozhodnutím najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/71/2022 a ďalšími rozhodnutiami najvyššieho súdu uvedenými v bode 21. tohto rozhodnutia, v ktorých posúdenie a vyhlásenie tejto zmluvnej podmienky za neprijateľnú bolo akceptované.

24. Vzhľadom na základný princíp Civilného sporového poriadku vyjadrený v ustanovení jeho článku 2 ods. 1 a ods. 2, ktorý chráni hodnotu predvídateľnosti práva, resp. súdnych rozhodnutí ako jednu z najvyšších ústavných hodnôt materiálneho právneho štátu, dospel dovolací súd k záveru, že rozhodnutím odvolacieho súdu, ktoré nezohľadňuje určenie predmetnej zmluvnej podmienky za neprijateľnú, porušuje právo žalobcov na spravodlivý proces.

25. Keďže dovolanie podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP je nielen prípustné, ale aj dôvodné, bolo potrebné napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť (§ 449 ods. 1 CSP) a vec mu vrátiť na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

26. Dovolateľ prípustnosť podaného dovolania vyvodzoval aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP,

podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

27. Rozhodovacia prax najvyššieho súdu je ustálená v tom, že existencia dovolacieho dôvodu podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP je sama osebe dôvodom pre zrušenie rozsudku odvolacieho súdu a vrátenie veci na ďalšie konanie bez toho, aby sa dovolací súd zaoberal ďalšími dovolacími námietkami dovolateľa a správnosťou právnych záverov (§ 421 ods. 1 písm. b) CSP), na ktorých spočíva zrušované rozhodnutie odvolacieho súdu. V prípade dôvodne namietanej vady zmätočnosti ide o procesnú nesprávnosť zásadného charakteru, pri ktorej je predčasné podrobiť napadnuté rozhodnutie meritórnemu dovolaciemu prieskumu (1Cdo/166/2017, 2Cdo/88/2017, 3Cdo/146/2018, 4Cdo/191/2018, 5Cdo/29/2016, 8Cdo/70/2017).

28. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, odvolací súd je viazaný právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP). Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a aj o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

29. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.